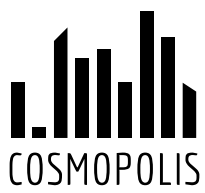

SANDIE JONESOVÁ

VÍKEND
PLNÝ
VINÝ

SANDIE JONESOVÁ

**VÍKEND
PLNÝ
VINY**

Přeložila Michaela Martinová

Copyright © Sandie Jones, 2021

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Michaela Martinová, 2023

ISBN 978-80-271-3641-4

*Pro Lucy,
moji dceru a nejlepší přítelkyni.
S tebou je můj život mnohem bohatší.*

Prolog

Policista s vlasy ulíznutými dozadu stojí u mého nemocničního lůžka a upřeně na mě zírá.

„Takže můžete potvrdit, že oběť znáte?“ zeptá se angličtinou s velmi silným přízvukem.

Jenom přikývnu, ale i to mě zabolí.

Problíží si mě přimhouřenýma očima. „Vzpomínáte si, co k té nešťastné události vedlo? Došlo mezi hosty k nějaké hádce? Bylo k slyšení něco důležitého?“

Málem se rozesměju. Kde začít?

Upřímně říct, že si všichni šli po krku? Že bylo jen otázkou času, kdy se něco takového stane? Že si přeju nebýt důvodem toho všeho?

Policista na mě dál upřeně zírá, čeká na odpověď a já mám chuť na všechny jeho otázky vykřiknout: „Ano!“ Ale místo toho zmateně zavrtím hlavou a řeknu: „Ne, všechno bylo v naprostém pořádku.“

1

„Nemůžu ho najít,“ prohlásí Ali s lehce hysterickým nádechem v hlase, když se už potřetí přehrabuje v tašce.

Rachel cítí, jak se jí do tváří začíná vkrádat horkost, jak touží uvěřit, že Alin pas tam někde opravdu je, a zároveň rychle uvažuje o tom, jak se změní plán celé akce, pokud tam nebude.

Střelí pohledem po Jackovi, který stojí u odbavovací přepážky na letišti a trpělivě čeká, až rostoucí pocit paniky, který Ali vyvolává, zase pozbyde na síle. Všichni vědí, že pro Ali nejsou takové průšvihy ničím výjimečným – kamarádce by se klidně dalo přezdívat královna dramatu –, ale právě teď si je Rachel jistá, že by se všichni obešli bez úzkosti, kterou tím způsobuje.

„Když jsem se tě v autě ptala, jestli máš všechno, řekla jsi, že ano,“ připomene jí Rachel a dává si pozor, aby mluvila lehkým tónem. „Odškrtnla sis všechno, včetně pasu.“

„Já vím, já vím,“ odpoví Ali, vysype obsah tašky na naleštěné dlaždice a klekne si na podlahu. Zběsile listuje stránkami knížky, kterou má právě rozečtenou, vyprázdní kosmetickou taštičku a vytáhne iPad z pouzdra, jak hledá vínový předmět a nenechá přitom kámen na kameni.

„Určitě jsem ho měla v tašce,“ přesvědčuje nás, zatímco se jí v očích lesknou slzy frustrace. „Jsem si jistá, že jsem ho viděla – vůbec tomu nerozumím.“

Rachel se prosebně zadívá na Jacka, ale její manžel jen pokrčí rameny, jako by chtěl říct: „To je její problém.“

„Nenechala jsi ho doma?“ zeptá se Rachel opatrně. „Co se vrátit stejnou cestou na parkoviště, abychom se podívali, jestli ti někde nevypadl?“ Pohlédne na hodinky a je vděčná Jackovi, že trval na tom, aby odjeli z domu dřív, než chtěla.

„Jestli bude velký provoz, nechci se stresovat, že nemáme dost času,“ prohlásil včera večer. „A nezapomeň, že musíme cestou vyzvednout Ali.“

Rachel cítila, jak se do ní vkrádá podráždění, když se kolem ní ráno motal, zatímco se rozmýšlela, jestli si má zabalit modré, nebo žluté šaty. Čertila se kvůli jeho neustálé potřebě být všude co nejdřív, ale teď je za jeho dochvilnost upřímně vděčná, protože jestli se budou muset vrátit k Ali a hledat její pas, budou rádi, že si nechali nějakou rezervu.

„Jestli do toho letadla nenastoupím, Will bude pěkně vyvádět...“ hlesne Ali a zoufale pátrá v jejich očích po odpovědi, kterou jí nemohou dát.

„Vrátíme se zpátky,“ rozhodne Rachel a pomůže Ali posbírat věci z podlahy.

„Přemýšlej, jen přemýšlej,“ řekne si Ali pro sebe, zavře oči a donutí se soustředit.

„V kolik zavírá odbavovací přepážka?“ zeptá se Rachel zmatené úřednice British Airways.

„Čtyřicet minut před odletem.“

„A předpokládám, že nemůžete...“ začne Rachel, aniž si je sama jistá, kam tím míří.

Žena se omluvně usměje jasně nalíčenými rty. „Nemůžu odbavit zavazadla, aniž mám všechny pasy.“

„Dobře,“ přikývne Rachel a rozhledne se po pěti kufrech, které

stojí mezi nimi třemi. Jen jeden z nich je její a Jackův – po dlouhém vyjednávání se dohodli, že se podělí o jedno zavazadlo, a to za přísného pravidla, že to bude tři ku jedné v její prospěch.

„Nemůžeš přece čekat, že se mi všechno, co potřebuju na čtyřdenní výlet, vejde do půlky kufry,“ naříkala, když Jack namítal, že musí zaplatit letecké společnosti dalších pětaticet liber jenom za to, že si s sebou na dovolenou vezmou svoje věci.

„Vždyt máš samé miniaturní hadříky, kolik místa asi tak potřebuješ?“

„Ale já si musím vzít víc věcí než ty,“ odpověděla bez většího přesvědčení, protože věděla, že si prosadí svou. „Ty potřebuješ jen jeden oblek a ten bude v samostatném obalu, takže pro mě zbyde víc místa.“

Usmál se, zakoulel očima, ale bez protestů začal třídit trička a šortky, které ležely na hromadě na jejich posteli. „Nechápu, proč si musíš brát věci jako na měsíc, když tam jedeme jen na pár dní.“

Při pohledu na Aliny čtyři kufry teď Rachel přemýšlí, jestli přítelkyně náhodou nejede na celý rok. „Dobře, takže to provedeme následovně,“ rozhodne autoritativně. „Jacku, co kdybyste se s Ali vrátili do auta...?“

„Ale...“ protestuje.

„Já zůstanu tady s kufry a počkám na Noaha a Paige.“

„A proč tady nemůžu počkat já?“ diví se Jack.

„Protože jestli ten pas nenajdete, budete mít tak akorát dost času, abyste se otočili k Ali. Budeš tam rychleji než já a kromě toho jsi přišel o šest bodů, takže další tři už ti nemůžou uškodit.“ Mrkne na něj ve snaze vnést do situace trochu tolik potřebného humoru, ale jeho čelist je pevně semknutá, oči upřené na tabuli odletů.

„Já to tady zatím pohlídám, a až dorazí ostatní, vysvětlím jim situaci.“

„A co se stane, když se nevrátíme včas?“ zeptá se Ali udýchaně.

„Pak budeme muset nasednout na nejbližší volný let,“ opáčí Rachel s úsměvem, ačkoli ji představa, že bude sedět na letišti Gatwick déle, než je nezbytně nutné, naplňuje hrůzou. „Jediný, o koho teď jde, je Will – nikdo z vašich dalších hostů nepřijede dřív než zítra pozdě večer, takže máme spoustu času.“

„Ale jestli se tam do večera nedostaneme, bude tam sám,“ řekne Ali plačtivě.

„Jsem si jistá, že na svých výpravách po Asii strávil horší noci,“ uklidňuje ji Rachel. „Nemyslím si, že by ho vila v Portugalsku vyvedla z míry.“

„Nevadilo by ti to, Jacku?“ zeptá se Ali prosebně a otočí se k němu s výrazem ztracené holčičky. „Nedokázala bych se dostat zpátky na parkoviště, ani kdybys mi zaplatil.“

Jack se podívá na Rachel, jako by chtěl říct: „Opravdu mě hodláš donutit k něčemu takovému?“

Rachel netuší, proč ho Ali tak štve. Dřív spolu vycházeli docela dobře – alespoň do té doby, než spolu přestali pracovat. Byl to právě Jack, kdo ji představil svému bratru Willovi, takže za to, že ji přivedl do rodiny, si může jenom on sám. Ale od té doby, co Will s Ali oznámili zasnoubení, jako by ho všechno, co řekne a udělá, rozčilovalo.

Dokonce i včera večer, když Ali napsala Rachel, že nemůže spát, protože dole slyší nějaké zvuky, neprojevil ani nejmenší soucit.

„Řekni jí, ať si s tím nějak poradí sama,“ vyštěkl.

„To není fér,“ namítla Rachel. „Není zvyklá být doma bez Willa a teď je v domě úplně sama, takže je vyděšená.“

„Tak ať zavolá *jemu* – teď je to *jeho* problém.“

Způsob, jakým to řekl, vyvolal v Rachel jisté obavy, protože obvykle se dobrovolně hlásil jako první, když bylo potřeba namontovat

kamerový systém u rodičů nebo bezpečnostní západku paní Wickesové odvedle. Byla si jistá, že zpočátku občas zaskočil Ali zkontrolovat, když si ještě Will užíval života a každou chvíli byl někde v tahu a ona se cítila zranitelná. Co se tedy změnilo?

„Myslí si, že slyšela rozbíjení skla,“ řekla Rachel.

Jack přestal dělat kliky na podlaze v ložnici a s podrážděným výrazem se na ni otočil.

„Bydlí dvacet minut odsud,“ namítl. „Opravdu chceš, abych jel až tam, protože tvrdí, že slyšela nějaký hluk?“

„Já jen vím, jaké to je, když jsi pozdě večer sám,“ opáčila Rachel, aniž odpověděla na otázku.

„Ano, ale *ty* našťěstí neděláš z komára velblouda, jako to dělá ona.“

„Nemyslí to zle,“ omlouvala ji Rachel.

„No, doufejme, že nám v příštích dnech nenachystá víc takových velbloudů.“

Když se Jack s Ali vracejí směrem, odkud přišli, a ona napůl poskakuje, aby mu stačila, jen podle způsobu jeho chůze Rachel pozná, že je vážně našťvaný. Půllitr řádně vychlazeného piva, který si bezpochyby chtěl dát s Noahem, až projdou letištní kontrolou, se ztrácí v nedohlednu. Tímhle stylem může doufat maximálně ve vlažnou plechovku v letadle, *pokud* se stihnou vrátit včas.

„Ahoj!“ volá Paige a spěchá přes odletovou halu k Rachel, se svým mužem Noahem v patách. „Kde jsou všichni?“

Rachel si přítelkyni přitáhne k sobě a krátce ji obejmje. „Když ti to řeknu, neuvěříš.“

Paige sraští obočí. „Je všechno v pořádku? Kde je Jack? A neměli jste náhodou vyzvednout Ali?“

„Ne, není. Jack je teď nejspíš někde na dálnici, a ano, vyzvedli jsme ji.“

Noah se zmateným výrazem políbí Rachel na tvář. „Co se děje?“
„Ali nejspíš někam založila pas,“ oznámí jim Rachel. „Vrátili se ho hledat.“

Paige obrátí oči v sloup. „Ach bože, už to zase začíná?“

Rachel s úsměvem přikývne. „Je fakt, že je to trochu brzo, dokonce i na Ali.“

„Co jsem ti říkala?“ otočí se Paige na Noaha. „Cestou sem jsem mu říkala, že se něco stane... že určitě přijde nějaká krize.“

Rachel se podívá na Noaha, který teatrálně zakoučí očima.

„Ale víš, jací jsou chlapi,“ pokračuje Paige, zatímco Noah ji za jejími zády napodobuje. „Vůbec si takových věcí nevšímají.“

Rachel souhlasně přikývne a ví, že když má její kamarádka jeden ze svých výlevů, je nejlepší ji nechat, ať se vypovídá.

„Dokud na ně mrká těmi svými dlouhými řasami, klidně by jí prošla i vražda,“ pokračuje Paige.

Noah přehnaně zívne a Rachel se ze všech sil snaží zachovat vážnou tvář.

„Jdu si pro kafe,“ prohlásí a zamíří směrem ke Costě. „Jdete někdo se mnou?“

Paige nespokojeně mlaskne, ale pak se usměje. „Uprímně, co s nimi vlastně děláme?“

Rachel ji vezme pod paží. „Abych pravdu řekla, jsem ráda, že tě mám na chvíli pro sebe,“ přizná a vyrazí za Noahem, který postrkuje Aliny kufry po dlažbě.

Paige se zastaví a otočí se k Rachel s ustaraným výrazem ve tváři. „Co se děje?“

„Vlastně nic, ale pamatuješ si, jak jsem ti před pár měsíci říkala, že se Jack k Ali chová dost odměřeně?“

Paige přikývne. „Ano, doufala jsi, že ho to do svatby přejde.“

Rachel přitaká. „Přesně tak. Jenomže se zdá, že se to ještě zhor-

šilo, a mám pocit, že kolem něj musím věčně našlapovat po špičkách. Bojím se, že řekne nebo udělá něco, co nám pokazí celý víkend.“

„To je normálně moje práce,“ poznamená Paige a usměje se.

Rachel se zasměje. „U tebe už jsem si na to zvykla, ale Jackovi se něco takového vůbec nepodobá, zvláště když jde o ženu, která nic špatného neudělala.“

Paige tázavě povytáhne obočí. „A to víš jistě?“

„Alespoň ne schválně,“ poopraví se Rachel. „Víš, jaká Ali je. Dokáže být nesnesitelná, ale nemyslí to zle. Je prostě jedním z těch lidí, kteří k životu potřebují drama.“

„No, dokud je to její drama a nikoho z nás do něj netahá, ať si to prožívá, jak chce.“

„Přesně tak,“ souhlasí Rachel. „Ale to ještě není důvod, aby Jacka najednou tak vytáčela. Vždycky byla taková – i když spolu pracovali. Tehdy mi připadalo, že ji má rád, tak co se změnilo?“

Paige pokrčí rameny. „Možná je naštvaný, protože odešla z jeho firmy a začala pracovat pro Davida Friedmana.“

Rachel uvažuje, jestli Jackovi opravdu může vadit právě tohle. Friedmanova zábavní společnost je přímým konkurentem nahrávací společnosti, v níž Jack pracuje jako umělecký ředitel, ale má mnohem větší prestiž. Vidět, jak snoubenka jeho bratra, člena jeho vlastní rodiny, mění strany, možná urazilo jeho hrdost.

Vzpomene si na večeri, kterou s Jackem před několika týdny absolvovali s Willem a Ali v klubu Groucho. Jackovi se tam nechťelo a celý večer byl nezvykle zamlklý, dokud Ali nezačala mluvit o novém klientovi, s nímž firma právě podepsala smlouvu.

„Je *tak* talentovaný,“ chlubila se. „Z každé jeho písničky mi naskakuje husí kůže. Bude z něj hvězda.“

„A sakra,“ řekl Will a otočil se k Jackovi. „Vypadá to, že jsi něco prošvihl, brácho.“

„Vím, o kom mluvím,“ opáčil Jack úsečně. „Není to pro nás žádná velká ztráta.“

„Víš to jistě?“ Ali naklonila hlavu ke straně. „Slyšela jsem, že jste udělali všechno pro to, abyste ho dostali.“

Jack se ironicky pousmál. „Chvíli jsme nad tím uvažovali, ale rozhodli jsme se, že náš seznam je už tak dost silný.“

„S tím nemůžu polemizovat,“ odušila Ali. „Friedman je sice větší, ale vy máte pověst solidní společnosti, která pro své umělce dělá to nejlepší.“

Rachel sebou trhla, protože věděla, že Jack bude Alina dobře míněná slova nejspíš chápat jako projev povýšenosti.

„Nemůžeš mít všechno,“ prohlásil Jack a pokynul servírce, aby jim přinesla účet, čímž večer předčasně ukončil.

„To tedy opravdu ne,“ souhlasila Ali. „A každý, kdo si myslí, že může, je blázen.“

„Možná máš pravdu,“ poznamená Rachel směrem k Paige, když se připojí k Noahovi ve frontě. „I když bych čekala, že se nad to Jack povznese.“

„Myslím, že tenhle víkend budeme muset všichni projevit trochu trpělivosti, co ty na to?“

Rachel se usměje. „Bude se vdávat,“ řekne, aniž to Paige musí nějak vysvětlovat.

„Myslí si, že *každý* den je její svatební,“ prohlásí Paige a zasměje se. „Věděla jsem, že to bude síla, ale netušila jsem, že se ocitneme v Alině show ještě dřív, než nastoupíme do letadla.“

„A jak se vůbec má Chloe?“ zeptá se Rachel ve snaze změnit téma. „Nevadilo jí, že zůstala sama?“

„Myslí si, že je to to nejlepší, co jí kdy potkalo,“ odpoví Paige. „Copak si nepamatuješ, jaké to bylo, když ti bylo šestnáct a měla jsi dům jen pro sebe? Stačí, když jdeme ven na jeden jediný večer, a je

z toho celá vedle, natož když zůstane sama doma celé čtyři dny. Asi se z toho samou radostí zblázní.“

Při pomyslení na stydlivou Chloe ponechanou vlastnímu osudu se Rachel neubrání smíchu. Jak svoji kmotřenku zná, při představě prázdného domu bude celá bez sebe vzrušením, ale nakonec toho vůbec nevyužije. Naproti tomu Rachelin syn Josh udělal přesný opak. Když ho s Jackem poprvé nechali doma samotného, působil tak nevzrušeně, že se báli, že zůstane celý víkend zavřený v ložnici a bude hrát videohry. Alespoň si to mysleli, dokud tisíce kilometrů od domova na Santorini nespatriili na Facebooku otevřenou pozvánku a neuvědomili si, že nejspíš uspořádal večírek roku.

„Jestli ta holka uspořádá nějaký mejdan, tak snad začnu věřit v Boha...“ ušklíbne se Noah.

„Nemůžeš tomu říkat *mejdán*,“ pokará ho Paige, když jim objedná kávu.

Rachel se usměje. „Myslím, že jestli nechceš, aby se ti děti smály, musíš v dnešní době používat slovo *party*.“

Paige se zasměje. „Když to řekneš ty, zní to strašně nóbl. Myslím, že teď už se tomu ani tak neříká. Dneska je to ‚pártoška‘.“

„Jak se vlastně daří Joshovi?“ zeptá se Noah. „Líbí se mu na univerzitě?“

Rachel přikývne. „Myslím, že ano, ale nejsem si jistá, jestli už se začali pořádně učit. Vypadá to, že seznamovací týden se protáhl na měsíc, protože zatím jenom chodí na akce a večírky.“ Zarazí se a zvedne ruce. „Pardon, vlastně na pártošky.“

Noah se usměje. „Už se trochu zabydlel? Vychází se spolubydlíci?“

„No, nejsem si jistá, jestli byl dost střízlivý na to, aby zjistil, jestli je má rád, nebo ne,“ odpoví Rachel se smíchem. „Pokaždé když s ním mluvím, je buď na odchodu, nebo v posteli s kocovinou.“

„To byly časy,“ povzdychne si Noah sklesle. „Připadá mi to jako včera.“

„První týden v prváku byl ale brutální,“ poznamená Rachel. „Nevím, jestli by to moje játra ještě zvládla.“

Noah se srdečně zasměje. „O čem to mluvíš? Tobě z nás vzdyc-ky stačilo nejmíň.“

„Ehm, promiň,“ ohradí se Rachel a předstírá, že se urazila. „Myslím, že zjistíš, že jsem držela krok s těmi nejlepšími z vás.“

Noah se na ni nad svým dvojitým espressem podívá s povytaženým obočím. „Důkazem toho, že je tahle teorie mylná, je to, že si pamatuješ, že jsme se poprvé potkali na plese prvků.“

„Ano, šli jsme spolu zpátky na kolej,“ přitaká Rachel.

„No vidíš a já si to vůbec nevybavuju. Podle mých vzpomínek jsme se potkali až o měsíc později,“ opáčí Noah. „Takže to myslím jasně dokazuje, že tys byla střízlivá, zatímco já jsem měl pěkně nakoupeno.“

„Vzpomínám si na spoustu nocí, kdy jsi mě vytáhl z pěkné kaše, protože jsem byla příliš opilá na to, abych se o sebe dokázala sama postarat,“ prohlásí Rachel, jako by to byl odznak cti, který má dokázat, jak moc byla cool, ale podle Noahova zlomyslného výrazu pozná, že se chystá její tvrzení vyvrátit.

„To proto, že takhle vypadáš už po dvou pivech,“ škádlí ji. „Nenamlouvej si, že jsem nebyl mimo, když jsem ti držel vlasy, zatímco jsi zvracela. Měl jsem v sobě deset piv a pořád jsem se držel.“

„Děti, děti,“ napomene je Paige svým nejlepším učitelským tónem, „toho hašteření už bylo dost.“

Noah vyplázne jazyk a Rachel po něm hodí pytlíček cukru.

„Jaký je plán, když se nevrátí tak, abychom stihli let?“ zajímá se Noah.

„Co kdybychom všichni jeli domů?“ zeptá se Paige s nadějí v hlase. „Mám spoustu práce, aspoň bych se do toho mohla pustit.“